

OVER EEN NIEUW SCHELPENMUSEUM OP KORFU (GRIEKENLAND)

door

Ruud A. Bank

In mei 1991 bezochten Marja en de schrijver van dit stukje het Griekse eiland Korfu, gelegen voor de Grieks-Albanese kust. Wij hadden als 'hoofdkwartier' een klein hotel in Paleokastritsa gekozen, dat uitkijkt op een deel van de baai Ormos Liapadon. Bij de receptie van dit hotel lagen foldertjes van het "Corfu Shell Museum" met daarin een aankondiging van het tentoongestelde in vier talen (Duits, Engels, Nederlands en Grieks). Bij een supermarkt, even ten westen van het hotel, was ook al een bordje opgehangen van het museum. Later kwamen we dit bordje op alle uithoeken van het eiland tegen. In de aankondiging van de folder staat geschre-

ven: "Na vele jaren van gevaarlijke expedities naar tropische zeeën en eilanden, daarbij hitte, eb en vloed, cyclonen, gifslangen en wateren gevuld met haaien en krokodillen trotserend, zijn mijn familie en ik er eindelijk in geslaagd, vele soorten te verzamelen uit de prachtige wereld van de diepe zee".

Nieuwsgierig geworden door dit alles (malacologie is een gevaarlijke hobby!) zijn we op bezoek geweest in dit museum. Het is gelegen in Benitses, een klein vissersplaatsje langs de oostkust van Korfu (ten zuiden van de hoofdstad). Het ligt direct langs de kustweg aan het begin van het dorpje (komende vanaf Perama). Het gebouw bestaat uit twee delen: de benedenverdieping is een bar/taverna, de bovenverdieping is het museum, dat een eigen ingang heeft, te bereiken via een trap aan de buitenkant.

Het museum zelf bestaat uit één rechthoekige zaal, schoon en overal netjes afgewerkt (in Griekenland een zeldzaamheid). Langs de muren staan manshoge vitrines, die aan de muurkant spiegelend zijn met een lichtblauwgekleurde bodem. In het midden van de zaal staan diverse volgazen vitrines, eveneens met een blauwe bodem, van ongeveer een meter hoog. Alle vitrines zijn opgebouwd uit meerdere lagen, waarop de schelpen tentoongesteld liggen.

Het tentoongestelde betreft merendeels mariene gastropoden van zeer goede kwaliteit (alle exemplaren zijn gaaf en hebben een vers uiterlijk). Het materiaal stamt uit alle delen van de wereld; met name de soorten uit de warmere streken zijn goed vertegenwoordigd. Ook de tweekleppigen komen aan bod. Zo zijn bijvoorbeeld Pectinidae in allerlei kleuren te bewonderen. Een groot deel van het mariene materiaal komt uit Australië. Dat wekt geen verbazing, daar de Griek Napoleon Sagias (de eigenaar van het museum en tevens verzamelaar van dit alles) 17 jaar in Australië heeft gewoond. Al het materiaal is op naam gebracht en de etiketten bij de uitstalling dragen naast de Latijnse naam (compleet met auteur en jaartal) ook een Engelse naam en de vindplaats, terwijl vaak ook de diepte, waarop de soort is verzameld, staat aangegeven. Napoleon Sagias duikt al het materiaal zelf op. Indien hij niet zeker is van de determinatie, dan staat er een vraagteken bij. Er is ook een vitrine ingeruimd met materiaal, dat rondom Korfu is verzameld. Bij elkaar zijn vermoedelijk ruim duizend mariene soorten tentoongesteld.

Wie denkt, dat er voor de land- en zoetwaterliefhebber niets te beleven valt, heeft het mis. Wie schetst mijn verbazing, toen ik een plank vond ingeruimd met soorten als *Cepaea nemoralis* (vindplaats: Diemen), *Lymnaea stagnalis* (Durgerdam) en *Congerina cochleata* (Noordzeekanaal) (en er was meer, dat ik mij echter niet meer kan herinneren - o.a. materiaal uit Zwitserland). En als klapper een aantal exemplaren van *Corbicula* uit Schoonhoven, een zoetwatermossel die nog maar kort geleden in Nederland is ontdekt. Zo iets verwacht je niet boven een taverna in een klein vissersdorpje op Korfu! Al dit materiaal was via anderen verkregen, daar de heer Sagias niet zelf in Nederland verzameld heeft. En voor de luie verzamelaar: ik kreeg probleemloos *Siciliaria lamellata*, *Albinaria corcyrensis*, *Lindholmia corcyrensis* en *Theba pisana* mee, netjes ingepakt in cadeaupapier (alle soorten op Korfu verzameld - de

eerste drie bij de resten van een Venetaiaans kasteel bij Gardiki, de laatste van de zandduinen bij het Korissionmeer). Dat is nog eens luxe!

De oprichting (1990) van het museum heeft nogal wat voeten in de aarde gehad. Alle musea in Griekenland zijn staatseigendom. Uiteraard was dit voor initiatiefnemer Sagias een onverteerbare zaak: het betekende dat dan zijn collectie staatseigendom zou worden. Het heeft hem veel moeite gekost, maar uiteindelijk is het hem gelukt: zijn museum is het enige privé-museum in Griekenland. In het Natuurhistorisch Museum van Athene zijn, zo vertelde Sagias mij, ook wel wat schelpen tentoongesteld, maar dat stelt weinig voor in verhouding tot wat hier in Benitses is te zien. Een echte primeur dus!

Wie het museum verlaat, kan in ieder geval een ansichtkaart met schelpen en een bedrukt shirtje van het museum kopen. En ook de malacologische bibliotheek kan verrijkt worden; een 69 pagina's tellend boekje in het Grieks van de auteur K.G. Dimitraki, waarin 189 mariene soorten, die in Griekenland gevonden kunnen worden, op ware grootte zijn afgebeeld. De kleurenfoto's zijn matig tot heel slecht te noemen, maar... beter wat, dan niets. Het eerste Griekse landslakkengidsje moet ik nog tegenkomen!

Napoleon Sagias is druk doende een grotere ruimte te vinden, zodat hij het overige materiaal, dat hij in containers heeft opgeslagen, voor het publiek toegankelijk kan maken. Ik wens hem veel succes met zijn lovenswaardig initiatief. Het museum is elke dag tussen 10.00 en 19.00 uur geopend; de entree is ongeveer drie gulden.